

Full diocesà

15 de setembre del 2019

p4 – Activitat de la Delegació de Joventut

p8 – El Seminari Menor en Família

VINE A CATEQUESI
EM CONEIXERÀS

Vine a catequesi

Les parròquies iniciem el curs pastoral, i un dels plats forts és la catequesi.

Tot i que la majoria de les famílies vénen amb el sol objectiu de rebre un sacrament, es converteix per a la parròquia en un repte. **Una comunitat que acull ja és tota ella catequizadora.**

Hem d'insistir en la catequesi com un **procés unitari** i hem de recordar l'objectiu de tot allò que fem: **la finalitat de la catequesi és posar algú no sols en contacte, sinó en comunió, en intimitat amb Jesucrist** (Directori, núm. 80). Tant de bo que tot allò que fem vagi destinat a aquest objectiu cuidant nosaltres mateixos la comunió amb el Crist i amb l'Església, perquè no hem de reduir la catequesi a la infància. Cal tenir present tota la família i cal que tota la comunitat tingui set de conèixer més i més Jesús: «**Crec per comprendre i comprenc per creure millor**» (St. Agustí). Obrim-nos també als nous camins: els qui vindran per descobrir o redescobrint la fe, els no batejats, els qui no han completat la iniciació cristiana.

Convidem els catequistes, amb els seus preveres, a les **Jornades que tindran lloc a Vic del 15 al 17 de novembre**, on se'ns farà una nova i atractiva proposta per a la renovació de la catequesi a la llum del moment actual.

«Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meva indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

(32,7-11.13-14)

Salm responsorial

Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.
(Salm 50)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

(1,12-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. »I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

(15,1-32)

«Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit»

«No és germà meu»

Jean Hakolimana, prev.

La gestió del mal ha estat i serà sempre un trencaclosques per a la humanitat. El que crida l'atenció és un patró que es va repetint en cultures i pensaments molt allunyats. La lògica és senzilla: com que el mal és quelcom difós i sense contorns, ens traiem de sobre el malfactor. L'Antic Testament ho resumeix així: si un home o una dona comet tal pecat... ha de morir. Així «extirpa la maldat d'enmig teu» (Dt 22,21). El germà gran del fill pròdig es mou en una lògica similar. Per molt que el criat i el pare insisteixin que el qui ha tornat és el «seu germà», ell replica al pare: «aquest fill teu». Així pensa quedar desvinculat d'aquest escàndol familiar. I tots fem igual. El mal ens té traumatitzats; tot i això, costa la seva identificació per a extirpar-lo. El més fàcil és treure'ns de sobre el pecador o allunyar-lo. Tot queda net com si no hagués passat res. És un patró comú a la humanitat.

Després de l'onada d'atemptats en l'òrbita de la religió islàmica, els eslògans unànimes entre els musulmans van ser: «no en nom meu», «sóc musulmà però no terrorista». I és veritat. Però, més enllà de la distància de seguretat amb els terroristes, potser era el moment de preguntar-nos què està passant en l'islam. Sense anar tan lluny, quan es dona algun cas de pederàstia en l'Església, el culpable queda exclòs i suspès. Ja convé. Però, més enllà d'aquest cordó sanitari que ens permet desmarcar-nos dels sospitosos, convindria preguntar-nos: què ens està passant en l'Església? El trauma nostre rau a pensar que reconèixer el pecador com a germà ens taca d'una certa complicitat. No. La germanor ens recorda que «tenim» un problema. Així la recerca de solucions adquireix una base sòlida.

La imatge

En la il·lustració veiem el fill segon, lluny del pare, enmig dels porcs que ha de cuidar. En les tres paràboles destaca l'alegria i la festa per haver recuperat l'ovella, per haver trobat la moneda o pel retrobament del fill.

En el capteniment habitual més aviat hi hauria tensió, disgust i no pas festa, quan la cosa no circula fàcil pels camins que hom espera.

El fill pròdig entre els porcs (1645). Rembrandt

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

16 dilluns

— Sant Corneli i Sant Cebrià
Beat Ignasi Casanova
1Tm 2,1-8/Salm 27/Lc 7,1-10

17 dimarts

— Santa Ariadna
— Sant Robert Bel·larmino
— Santa Coloma
L'estigmatització de Sant Francesc
Dedicació de la Catedral de Vic
1Tm 3,1-3/Salm 100/Lc 7,11-17

18 dimecres

— Santa Sofia
— Sant Ferriol
1Tm 3,14-16/Salm 110/Lc 7,31-35

19 dijous

— Santa Maria de Cervelló
(o de Socors)
1Tm 4,12-16/Salm 110/Lc 7,36-50

20 divendres

— Sant Andreu Kim, Pau Chong i
màrtirs coreans
1Tm 6,2c-12/Salm 48/Lc 8,1-3

21 dissabte

— Sant Mateu
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

— Sant Maurici
Beata Clemència Riba
Am 8,4-7/Salm 112/1 Tm 2,1-8/
Lc 16,1-13

Activitat d'estiu de la Delegació de Joventut

Delegació de Joventut

La darrera setmana d'agost, del dia 24 d'aquest mes a l'1 de setembre, quinze joves de la diòcesi van compartir una setmana amb altres joves al poblet francès de Taizé. Va ser la primera vegada que tots ells hi assistien i cadascun, d'una manera especial, s'ha emportat algunes de les paraules que el Senyor els ha transmès en les estones de pregària, en els tallers o en el tracte amb persones d'altres països o d'altres branques del cristianisme.

La setmana va començar interpel·lant els joves amb la següent frase: «El meu esperit et busca, Senyor» (Is 26,9a).

Tots som cridats a buscar el Senyor; molts d'ells van explicar com havien pogut veure el rostre de Crist en els altres.

Els responsables van optar per crear diàriament un espai per a compartir experiències, sentiments i emocions; fins i tot algun dia alguns dels joves van atrevir-se a donar el seu testimoni de fe i de vida, que va ajudar-los a guanyar confiança entre ells i a fer més pinya.

A la pàgina web del bisbat trobareu més fotografies i el testimoni d'una participant.

El Vídeo del Papa: una intenció de pregària mensual

El Vídeo del Papa és una iniciativa oficial que té com a objectiu difondre les intencions de pregària mensuals del Sant Pare. Aquesta iniciativa és desenvolupada per la Xarxa Mundial d'Oració del Papa (Apostolat de l'Oració).

La Xarxa Mundial d'Oració del Papa és una obra pontifícia que té com a missió mobilitzar els cristians per l'oració i l'acció, davant els desafiaments de la humanitat i de la missió de l'Església. Aquests desafiaments es presenten en forma d'intencions de pregària confiades pel Sant Pare a tota l'Església.

A la web del bisbat de Solsona, dins l'apartat de «Documentació», hi trobareu tots els vídeos fets pel Pontífex des de l'any 2016. S'hi tracten diversos temes; els últims han estat: els joves, el tràfic de persones, els màrtirs, el personal humanitari, les divisions ètniques, els sacerdots, els jutges, les famílies, els oceans...

Tàrrega celebra Sant Ramon

Josep Castellà / Foto: Salvador Cos

El temple de la Mare de Déu de la Mercè de Tàrrega fou el marc de la celebració de la tradicional festa de Sant Ramon, el capvespre del dia 31. Se celebrà una missa presidida per l'escolapi targarí P. Jaume Salas concelebrant amb el rector de Tàrrega, Mn. Josep Maria Vilaseca, i Mn. Josep Camprubí.

En l'homilia el P. Salas destacà que sant Ramon fou un gran testimoni de l'evangeli i que va ser fidel al camí de Jerusalem. Sant Ramon va donar la seva vida per alliberar els captius. Tots nosaltres som cridats a estar atents a les necessitats del proïsme i hem de tenir un esperit mercedari, de

comprensió envers els altres. Els cants de l'eucaristia foren dirigits per l'antic director de la capella parroquial Antoni Torres, acompanyats al teclat per l'organista Jesús Balletbò.

Al final el P. Salas beneí l'aigua de sant Ramon i, mentre els nombrosos devots assistents feien la veneració de la relíquia i el tradicional tragué de l'aigua, es cantaren els goigs en lloança de sant Ramon. La tradició de la veneració de sant Ramon té els seus orígens en l'època en què els pares mercedaris tingueren establerta a la vila de Tàrrega una comunitat, des del segle XIII al XIX.

Recordem què ens diu la Visió Diocesana

Per tal d'anar fent memòria del que ens demana la Visió Diocesana, recordem què vol dir renovar l'organització diocesana:

1. Fomentar la creació d'equips parroquials –sacerdots, diaques i treballadors apostòlics– allà on s'aposti per la conversió pastoral i missionera que dibuixa el nostre Pla Pastoral, ajudant-los a través d'una formació i una capacitació adequades.
2. Suprimir o reformar aquelles estructures (delegacions, departaments, consells...) i aquells mitjans (pressupost, normatives, visita pastoral...) la realitat i els objectius de les quals no estan enfocats i dirigits a aquesta visió.
3. Prioritzar i potenciar les activitats parroquials, renunciant a iniciatives diocesanes que dispersin les nostres forces i afavoreixin una vida cristiana no arrelada en una comunitat parroquial. La diòcesi només ha de preservar aquelles activitats diocesanes que ofereixen als fidels de les parròquies allò que necessiten per a créixer comunitàriament i que, de moment, no poden trobar a la seva parròquia.

Sant Francesc de Paula i «els frares de la victòria»

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Els religiosos mínims de Sant Francesc de Paula, abans de la supressió de la vida religiosa el juliol de 1835, eren coneguts arreu d'Espanya com «els frares de la Victòria», ja que el rei Ferran «el Catòlic» obsequià l'any 1487 els dits religiosos amb una bella imatge de la Mare de Déu de la Victòria, tallada per un expert escultor alemany i que el rei Ferran d'Aragó venerà durant la reconquesta del Regne de Granada en la seva tenda-oratori. Quan les tropes cristianes entraren a la ciutat de Màlaga el dia 18 d'agost de 1487, el rei Ferran volgué obsequiar els frares de Sant Francesc de Paula amb tal imatge.

El 2 d'abril del 2007, que s'acompliren cinc-cents anys del traspàs de sant Francesc de Paula (o Pàola) a la població francesa de Plessis-les-Tours, coincidint amb el Divendres Sant de l'any 1507, i en el 2016 se celebraren els sis-cents de la seva naixença.

Francesc de Paula nasqué a Pàola (Calàbria) l'any 1416 i, essent encara molt jovenet, ingressà en els framenors conventuals. Al cap d'un cert temps volgué radicalitzar la seva vida i es retirà per dur una vida penitent i eremítica de gran exigència ascètica; ben aviat se li ajuntaren deixebles i fou quan fundà els religiosos mínims, amb el desig de viure la radicalitat de l'espiritualitat minorítica del franciscanisme.

A Catalunya els frares mínims hi són presents ja des dels seus inicis fundacionals, amb una incipient fundació l'any 1493 situada a redós de la capella de Sant Cebrià d'Horta, bastida per iniciativa de fra Bernat Boïl, amic personal de sant Francesc de Paula i alhora company de Cristòfor Colom en el seu segon viatge a Amèrica. Una mica més tard, durant els anys 1573-1579, els religiosos mínims s'establiren al convent de Sant Bertran, situat a la falda de Montjuïc, fins que l'any 1589 es traslladaren al carrer de Sant Pere Més Alt —indret on actualment hi ha el Palau de la Música—, on sojornaren fins a l'exclaustració de 1835.

Durant la terrible pesta que l'any 1651 assolà la ciutat de Barcelona, els responsables de la vida municipal acordaren de posar-se sota la protecció de sant Francesc de Paula. En

temps més recents, l'any 1901, i coincidint amb la restauració de la vida religiosa, els frares mínims se situaren al barri del Guinardó, on avui atenen la parròquia de Santa Isabel de Portugal i Sant Joaquim. Semblantment, i des de l'any 1623, les monges mínimes, dedicades a la pregària contemplativa i a la penitència, compten amb un monestir a la ciutat de Barcelona, edificat en el camí de Sant Genís dels Agudells a Horta.

En els territoris dels bisbats de Vic i de Solsona els religiosos mínims foren presents, fins a l'exclaustració de 1835, a les poblacions de Cervera (1622) i Manresa (1625), poblacions on alhora hi havia un convent de framenors caputxins. Justament, el mes vinent celebrarem una altra festa de la Mare de Déu de la Victòria —la de Lepant—, el dia 7 d'octubre, en la memòria litúrgica de la Mare de Déu del Roser.

El Papa porta esperança a l'Àfrica subsahariana

Gira per Moçambic, Madagascar i Illa Maurici

La setmana passada el Sant Pare va fer un nou viatge, en aquest cas a tres països de l'Àfrica subsahariana.

La primera estació fou Moçambic, un país que ha signat recentment un acord de pau entre el govern i la guerrilla, fet que fou celebrat pel pontífex. Allí Francesc va denunciar la corrupció, la desforestació del planeta, va animar l'Església a mirar al futur i es va trobar amb una multitud de joves. El bàcul que el Papa va utilitzar en una eucaristia fou fet de fusta d'una casa destruïda pel cicló Idai, que causà el passat mes de març una gran devastació en aquell país.

A Madagascar, el Sant Pare fou rebut per una multitud de 100.000 joves a la capital, Antananarivo, i el diumenge dia 8 va reunir un milió de fidels a la missa conclusiva. Una visita especialment significativa fou la que féu a un barri on un missioner argentí ha permès rescatar d'un

abocador milers de menors d'edat.

La darrera etapa del viatge, illa Maurici, començava dilluns passat.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (9)

Punt de reflexió

Diuen que en nosaltres conviuen dues voluntats: la de l'Esperit i la de l'ego. La de l'Esperit busca la millora personal; la de l'ego, sortir-se amb la seva. Quan comenci el curs demana al Senyor la voluntat de l'Esperit, és a dir, la millora personal dins la teva comunitat parroquial. Que siguem millors. Bon inici de curs.

Preguem pel Seminari Menor en Família

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El mes de setembre és un mes clarament marcat per l'inici del curs escolar, amb tot el que això comporta, tant en l'àmbit familiar (infants i joves que tornen a les classes, horaris de la llar que es redefeixen, compres sovint massa costoses...) com també en l'àmbit social i parroquial (represa d'activitats, retorn als horaris d'hivern...). En aquest sentit, una realitat pastoral de la nostra Església diocesana que es reactiva amb el nou curs és el Seminari Menor en Família. Com sabeu, ja fa uns anys va néixer al nostre bisbat un espai formatiu destinat a acompanyar nois majors de dotze anys a discernir la seva vocació. Aquesta iniciativa, des de la tardor de l'any 2014, ha anat fent un treball discret però concret i molt esperançador. I és que diversos nens i nois de les nostres parròquies han tingut l'oportunitat de plantejar-se, de forma apropiada a la seva edat i als nostres temps, si Déu els demanava ser sacerdots. Un plantejament que n'ha portat alguns a deixar el Seminari Menor i d'altres a continuar fent el pas cap al Seminari Major.

On trobar els nois que puguin animar-se a formar part del Seminari Menor en Família? Doncs ni més ni menys que en el dia a dia de les nostres parròquies: en els grups de catequesi o de pastoral juvenil, entre els escolans, en la vida cristiana de les famílies, en les activitats organitzades per les delegacions de Vocacions o de Joventut... En el fons, per a l'infant i el jove, qualsevol ocasió de viure i acréixer la fe en Jesús pot ser ocasió per a plantejar-se la pròpia vocació.

El mes de setembre, a més de ser el mes del «retorn a l'escola», és un mes de recollida de fruita per a moltes parròquies del sud del bisbat. El pagès sap bé que, per a poder recollir bones pomes i peres, cal haver fet un bon planter, cal haver conreat la terra i acompanyat els arbres durant

tot l'any, i durant molts anys! Semblantment passa amb la vocació específica de cadascú. El «seminari», per la seva etimologia, és el lloc on es fan créixer les llavors (en llatí, *semina*). La llavor, que és allò essencial, la hi posa Déu (la crida d'amor que ell ens adreça); però a la comunitat cristiana (a cada un dels seus membres) li correspon de treballar bé la terra per tal que aculli i faci fructificar la llavor, i això significa vetllar perquè els infants i joves puguin sentir, reconèixer i respondre encertadament i amb confiança a la crida que Déu els adreça.

Tinguem, doncs, present el nostre Seminari Menor en Família: preguem per la seva tasca i col·laborem-hi, amb la certesa esperançada que Déu no deixa de fer arribar la seva crida al seu Poble.

